

taler om frihandel, når vi gerne i den frie handel vil prøve på at få et element af miljøbeskyttelse og et element af at undgå social dumping. Her er det vigtigt, at vi holder os for øje, at det er det og ikke andre ting, vi går efter.

Derfor må vi heller ikke som Folketing acceptere, at regeringen forsøger at forfølge andre mål end det, det reelt går ud på. Det var grunden til, at jeg trak den pågældende sag frem, og ikke så meget for at drille udenrigsministeren. Det får vi formentlig lejlighed til senere i Europaudvalget.

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Jeg vil gerne starte med at takke udenrigsministeren for den redegørelse, der er givet til Folketinget i dag. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg synes, der var overordentlig mange positive elementer i talen, og jeg vil vende tilbage til enkelte af dem senere i mit indlæg.

Det er jo sådan, at efter at vi i Danmark har ratificeret WTO-aftalen den 16. december her i Folketinget – en aftale, som Fremskridtspartiet varmt støttede – har vi meget store forhåbninger til, hvad den aftale kan medføre. Stort set alle ordførere har givet udtryk for, at man er overbevist om, at man kan få en større global frihandel, som er til gavn for alle.

Udenrigsministeren påpegede også, at denne WTO-aftale kan give en større udnyttelse af ressourcerne, og at det specielt, da det skaber grundlag for økonomisk vækst, kan være til gavn for de fattige og de dårligere stillede lande. Det drejer sig altså i første række om, at de dårligere stillede lande får større adgang til bl.a. vores marked, og at mange af de bindinger, som vi kender, ikke skal være at finde fremover.

Men der er mange barrierer til markedet i dag. Der er tekniske handelsbarrierer, som vi kender, der er antidumpingtold, der er prisaftaler, og der er mere eller mindre frivillige eksportbegrænsningsaftaler, som også er opremset i nogle af de henvendelser, de enkelte folketingsmedlemmer har fået.

Efter at WTO-aftalen er trådt i kraft, er der en tendens til, at man forsøger at finde andre måder at beskytte sine markeder på. Der er mange, som har protektionistiske tanker med det, de foretager sig. Og det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi i Fremskridtspartiet føler, at SF uanset deres intentioner til en vis grad er med til via denne forespørgsel at bakke disse protektionistiske kræfter op. Jeg ved godt, at det ikke er SF's intention, men det kan meget vel blive resultatet.

Det er vores påstand, at det ubetinget er til de fattigere landes fordel med uhindret markedsadgang og frihandel. Det er klart, at man kan lave beregninger for enkelte lande, der kan give nogle resultater, der peger i en anden retning, men det er vores udgangspunkt, at det helt overvejende er til fordel for de dårligere stillede lande, at der bliver åbnet kraftigt op for deres markedsadgang til de bedre stillede samfund.

Derfor skal man også passe meget, meget på, når man begynder at stille krav om bestemte miljøforhold og bestemte sociale forhold som betingelse for at få denne markedsadgang. For det er jo, som udenrigsministeren i øvrigt også påpegede i sin redegørelse, på vores præmisser, disse vilkår vil blive oplistet, og det er ikke altid fair.

Der er også noget naturligt i, at et samfund går en udvikling igennem, hvorefter der så, efterhånden som udviklingen finder sted i det pågældende land, stilles større og større krav til de sociale forhold i det enkelte land og større krav til miljøforholdene.

Omvendt kunne man selvfølgelig også spørge: Hvis vi ikke gav de pågældende lande markedsadgang, hvis vi ikke gav de pågældende lande mulighed for økonomisk vækst, ville de så have mulighed for at få bedre forhold, som kunne medføre, at der var nogle i landet, der fik baggrund for at stille større krav til bl.a. de sociale forhold i det pågældende land?

Vi er altså overbevist om, at SF's intentioner med denne forespørgselsdebat er gode, men vi kan risikere, at denne diskussion åbner for at til-lade en bredere diskussion om brugen af de miljømæssige og sociale klausuler, og det er der så andre kræfter der kan misbruge til at undergrave den økonomiske vækst, som er så nødvendig for de dårligere stillede samfund.

Dermed har jeg også sagt, at når man læser det dagsordensforslag, som er stillet, og når man lytter til forslagsstillerne, som er ordførere her i dag, er det klart, at man umiddelbart finder sympati for ordene, der lyder, at arbejdstagere skal have ordentlige vilkår, og at der skal sikres et godt miljø osv., osv.

Det er meget sympatisk, og det er meget ambitiøst, men der skal også være den realisme i det, som jeg føler udenrigsministeren i højere grad har med i sin redegørelse, end de øvrige ordførere har haft med i deres indlæg her i dag. Udgangspunktet er, hvor vi skal sætte ind, og hvor vi skal bruge kræfterne. Er det gennem hjælp, er det med diskussion om de sociale